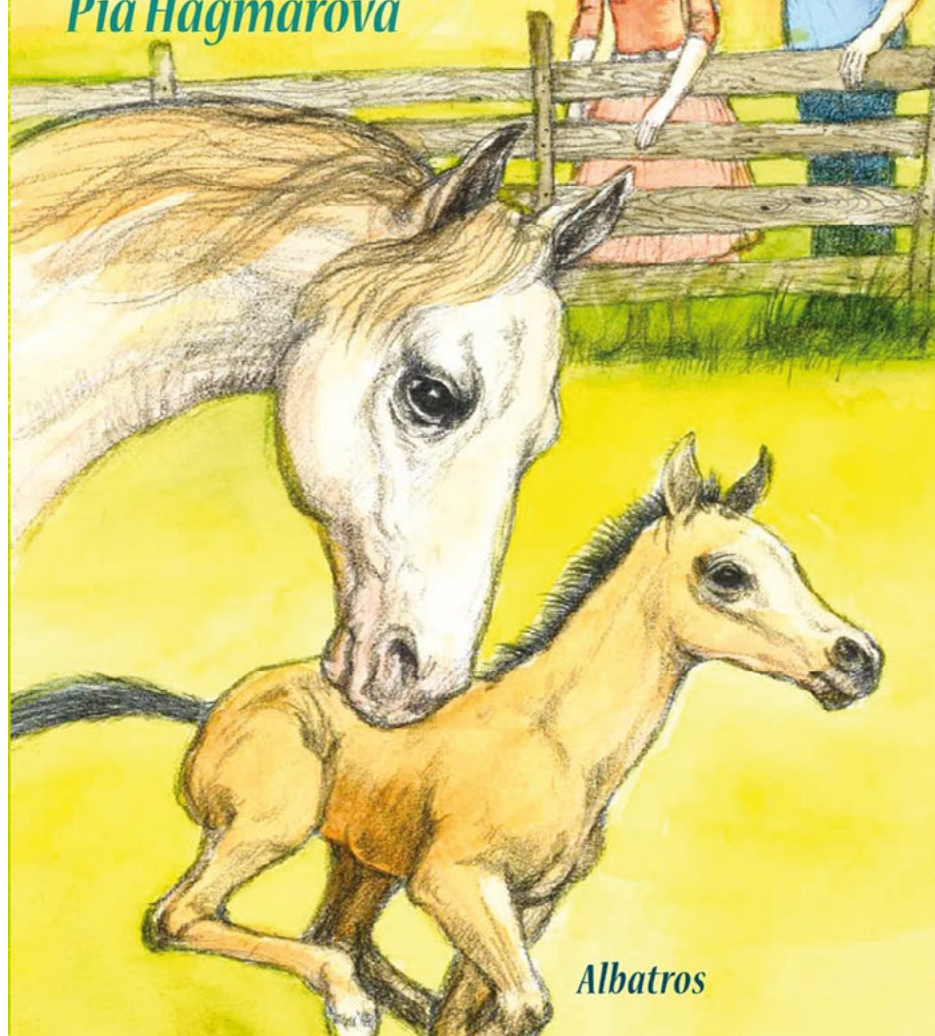

Klára a hříbátko

Pia Hagmarová

Albatros

Klára a hříbátko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Pia Hagmarová
Klára a hříbátko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Pia Hagmarová

Klára a hřibátko

Pia Hagmarová

Klára a hříbátko

Přeložila Petra Hesová

Věnováno fešandě Dehlii, nejmilejšímu cvalíkovi na světě.

*Obzvláštní dík patří veterináři Björnu Beckmanovi
z veterinární kliniky ve Skaře.*

1

Většina sněhu už roztála. Zbývají jen poslední špinavě šedé zbytky po největších závějích. Když zadní světla školního autobusu zmizí v dálce, vydám se po příjezdové cestě k domu. Už zdaleka si všimnu, že mi z okna v kuchyni mává mamka. Překvapeně jí to oplácím. Zřídka se objeví doma takhle brzy, obzvlášť když je pátek. Pak si však vzpomenu. Vždyť dneska dorazí veterinářka.

Udělám si k svačině housku se sklenicí mléka a máma mezitím pochoduje po kuchyni a každou minutu se dívá na hodinky.

„Měla tu být už před hodinou,“ stěžuje si. „A já jsem si kvůli tomu navíc vzala volno z práce, a vůbec.“

Nakonec se přece jen ozve supění motoru a na dvoře se objeví malé černé autíčko. Mamka mu vyběhne naproti a já jsem jí v patách. Je to tatáž veterinářka, která ošetřovala Stara, když měl krevničky. Tentokrát jí husté hnědé vlasy volně spadají na ramena a v těsných džínách vypadá jako puberťačka.

„Zdravíčko! Já jsem Sofia, ale to je vám už asi známo,“ zahlaholí vesele a hmoždí se s těžkou brašnou na zadním sedadle. „Omlouvám se za zpoždění, ale telila se mi kráva a nevypadalo to vůbec dobře, tak jsem ji musela vzít jako první.“

„A přežila to?“ zajímá mě.

Sofia se na mě usměje. Má mírné hnědé oči, trochu jako laň.

„To si pište, a telátko jakbysmet. Když jsem odjížděla, už sálo mlíčko jedna radost. Občas je naše povolání vážně nádherná. A co tvůj poník, Kláro?“

„Star se má bezvadně,“ ujistím ji. „Ani ho nepoznáte.“

Když jsem Stara loni dostala, byl jen kost a kůže, srst měl zplstnatělou a břicho plné červů. Vlastně vypadal dost bídně. Dnes, kdy se mu srst leskne jako stříbro, a tak akorát se zakulatil, se tomu ani nechce věřit.

„A jak to vypadá s Mirou?“ otočí se Sofia tázavě na mamku. „Zatím žádné potíže?“

„Vůbec ne,“ odpoví máma. „Ale to čekání je náročné. Jsem ráda, že jste se na ni přijela podívat.“

„Tak se za ní vypravíme,“ navrhne Sofia a s brašnou přes rameno zamíří ke stáji.

Kobylka Mira patří mamce. Je březí, ale nikdo nevěří, že její hříbátko přežije. Tři po sobě se jí totiž narodila mrtvá. Myšlenka, že každým dnem se u Miry v boxu může objevit poslé hříbě, je hrozná. Pokaždé mám teď cestou do stáje nahnáno.

„Proč její hříbata nikdy nepřežijí?“ zeptám se.

„To se trochu špatně vysvětluje, ale pokusím se,“ odpoví Sofia. „Hříbátko se vyvíjí v místě, kterému se říká děloha. Mira prodělala několik děložních zánětů, takže ta její nepracuje úplně správně. A to způsobuje, že se hříběti nedostává živin.“

„Takže tam vlastně vyhladoví,“ zašeptám.

Při tom pomyšlení se mi zvedá žaludek.

„Zhruba tak to je,“ přikývne Sofia a soucitně na mě hledí vlídnými očima. „Je to hrůza, ale takový je občas život. Když jsem u vás byla naposled, měla jsi zálsusk stát se veterinářkou. Ještě to platí?“

Mlčky přikývnu.

„V tom případě se musíš naučit, že život kráčí se smrtí ruku v ruce a patří k sobě. Nelze zachránit úplně všechna zvířata. Coby veterinář můžeš jen odvádět co nejlepší práci.“

Mamka se Sofií vejdu do stáje za Mirou. Já to nezvládnou, teď, když vím, že hříbátko je odsouzeno k smrti a poma-

lu u Miry v břicho umírá hladem. Hned od začátku, jakmile mamka Miru koupila, jsem věděla, že je to s jeho vyhlídkami špatné. Ale kvůli vážnosti, s níž teď Sofia promluvila, mi to najednou celé připadá ještě opravdovější. Jakmile zavřu oči, vidím hříbátko před sebou. Maličké, bezbranné a beze špetky naděje. Nikdy se nerozběhne po pastvině na svých vratkých nožičkách, dokonce ani nespátří mámu. Život by neměl být takhle hrozný.

Se slzami v očích se loudám k ohradě. Když je mi úzko, jediný, kdo mě dokáže zaručeně utěšit, je Star. Dostali s Ollem napůl otep sena, a tak teď klidně stojí a přežvykují. Chvíli je jen pozoruju. Už samotný pohled na Stara mi trochu zvedne náladu. Je drobný, má stříbrošedou barvu a dlouhou hřívu i ohon. Krásnějšího poníka na světě jednoduše nenajdete. To si o svém milovaném koni samozřejmě myslí každý, jenže pravdu mám jen já. Olle působí ve srovnání se Starem docela obyčejně. Je hnědý a hřívu i ocas má černé. Takových, jako je on, jsou tisíce, zato Star existuje jen jeden.

„Pojď ke mně, chlapíku,“ lákám ho.

Ovšem Star ani nezvedne hlavu. Očividně si myslí, že jakmile seno jen na vteřinku spustí z očí, Olle vmžiku všechno spořádá sám. Tak podlezu ohradu a jdu k nim. Sáhnu do kapsy pro dvě jablka. Nejdřív nabídnu Ollemu. Vezme si ho z ruky svým obvyklým, uvážlivým způsobem a já využiju příležitosti a pohladím ho po růžovém čumáku.

„Lisa se vrátí co nevidět,“ chlácholím ho. „A zase tě bude opečovávat. Jela jen na návštěvu ke své mamce, víš.“

S Lisou říkáme, že jsme sestry, ačkoli nemáme stejné rodiče. Stejně jsme však svým způsobem sourozenci, protože moje mamka s jejím tátou Lassem se letos na podzim vzali. Kdyby bylo po mém, asi bych si vybrala o trochu míň panovačnou sestru. Občas mám Lisy vážně plné zuby a přála bych si, abychom s mamkou zase byly jen samy dvě. Ale když je Lisa pryč, kupodivu se mi po ní stýská. Jakmile je o víkendu u své mámy, je tu nuda k ukousání.

Nechci, aby si Olle během Lisiny nepřítomnosti připadal zanedbaný, a tak se s ním trochu mazlím. Narozdíl od Stara nemá rád škrábání na čele, zato hladit po krku se nechá. Do Stara rázem vjede žárlivost a začne do mě netrpělivě šťouchat čumákem. Chytnu ho rukama kolem krku a zabořím mu obličej do huňatého zimního kožíšku. Stara ovšem nezajímají něžnosti, ale jen něco dobrého k snědku. Šikovně mi prošmejdí bundu a samozřejmě v kapsách objeví další jablka. A jelikož se nemám k tomu, abych je vydala dobrovolně, zakousne se do látky a začne za ni škubat. Musím se tomu smát.

„Ty jsi ale nenasyta,“ prohlásím. „Jestli mi utrhneš kapsu, tak všechna jablka dostane Olle.“

Jako by mi Star rozuměl každé slovo, protože bundu okamžitě pustí a nasadí nevinný výraz.

„Ty jsi ale raubíř,“ kárám ho. „A navíc rozmazlený.“

Ale samozřejmě to nevydržím, a Star spokojeně schroupe další jablko.

Miřina prohlídka už je zřejmě u konce, protože když zvednu oči, vidím mamku se Sofií přicházet od stáje. Podlezu ohradník a pospíchám jim naproti.

„Jak to vypadá s Mirou?“ zajímám se.

„Všechno v pořádku,“ odvěti Sofia.

„Aspoň zatím,“ dodá máma s povzdechem.

„A je nějaká naděje, že hříbátko přežije?“ špitnu. „Alespoň maličká?“

Sofia si mě změří pohledem a pak bezmocně rozhodí rukama.

„Co vám mám na to říct? O tři hříbata už Mira přišla, takže vyhlídky nejsou moc dobré. Šance je ale samozřejmě vždycky, i když si myslím, že to poslední připouštění bylo dost zbytečné.“

„Však odteď už bude jen na ježdění,“ skočí jí máma do řeči. „Dali mi ji tak levně jen proto, že už se nehodila k chovu.“

Sofia přikývne.

„Nevíte náhodou, který veterinář ji měl na starost, než jste ji koupila?“ nadhodí. „Podrobnosti o tom, co se s ní v minulosti dělo, by mi pomohly.“

„Zjistím to,“ odpoví mamka. „Vydržte.“

Pak se rozběhne po trávníku k domu, až jí holínky čvach-

tají. Sofia dojde k ohradě a spočine pohledem na Starovi s Ollem.

„Z tvého poníka je fešák,“ prohodí ke mně s úsměvem. „A máš pravdu – sotva ho poznávám. Je vidět, že se o něj pěkně staráš.“

Cítím, jak se rdím pýchou. Od nikoho by mě taková pochvala netěšila víc.

„Navíc je to chlapík,“ prohlásím. „O Vánocích jsme vyhráli skokanské závody.“

„No prosím, to je něco,“ zasměje se Sofia.

Víc už si říct nestihneme, protože k nám čvachtá zpátky máma. Sotva dechu popadá a pomalu ani mluvit nemůže.

„Tady,“ zafuní a podává Sofii kus papíru a svůj mobil.

„To tedy byla rychlost,“ prohlásí Sofia s úsměvem. „Asi bude nejlepší vyřídít to rovnou.“

Poodejdeme s mamkou taktně stranou, aby mohla Sofia telefonovat v klidu, i když jsme nejspíš obě celé žhavé ten hovor slyšet.

„Nenapadlo by mě, že budu víc prožívat březost koně než svoje vlastní těhotenství,“ podotkne mamka. „Ze začátku jsem nad tou záležitostí s hříbátkem ani moc neuvažovala, byla jsem jen nadšená, že mám možnost Miru koupit. Ale teď se začíná tak zakulacovat, že na to prostě nejde nemyslet.“

„A kdy to bude?“ zeptám se.

„Myslíš, kdy se Mira ohřebí, pokud všechno půjde, jak má?“

Přikývnu.

„Teď máme začátek března a hříbátko by se mělo narodit na přelomu března a dubna. Tím pádem musíme vydržet ještě asi čtyři týdny.“

Mamka mě vezme kolem pasu a obejmě mě.

„Dá se očekávat, že to bude hrozně smutné. Ale to možná k životu taky patří. Každopádně v létě budeme moct začít jezdit spolu. Konečně!“

„Tenhle víkend by sis třeba mohla půjčit Olleho, když je Lisa pryč,“ navrhuju. „Takže bysme si zítra mohly dopřát pořádně dlouhou vyjížďku.“

„To bych ráda,“ odvětví máma.

Obě předstíráme bodrou náladu. Máma se snaží poskytnout útěchu mně a já zase jí, jenže ve skutečnosti obě víme, že to je k ničemu. Obavy o Miru a její hříbátko se tím vůbec nezmenší.

„To bychom měli,“ prohlásí Sofia a vrací mamce mobil.

„Dozvěděla jste se něco nového?“ chce vědět máma.

„Neuškodil by hrnek kafe,“ prohodí veterinářka. „Myslím, že na jeden mám zrovinka čas.“

S mamkou se po sobě nervózně podíváme. Sofia má zjevně na srdci něco důležitého, což těžko může být dobrá zpráva. Zamíříme k domu tak rychle, že s námi Sofia sotva drží

krok. Máma se ani neobtěžuje vařit čerstvou kávu. Jen rozlijí zbytek z konvice do dvou šálků a ty ohřeje v mikrovlnné troubě.

„Tady máte,“ prohlásí a mrskne na stůl balíček sušenek. „Kafe je hotové. Tak, a teď nám řekněte, co se děje.“

„Neměla jsem v úmyslu vás děsit,“ začne Sofia a hodí si přitom do hrníčku tři kostky cukru, až to žbluňkne. „Jen si nejsem úplně jistá, z kterého konce to vzít.“

„Ale no tak,“ vybídne ji mamka netrpělivě.

V očích se jí zračí obavy a horečně přežvykuje sušenku. Já strachy skoro nedýchám.

„Nechci vás tahat za nos,“ řekne Sofia. „Zdá se mi kruté žít ve vás naději, která se nemusí naplnit.“

„Naději?“ ozveme se překvapeným dvojhlasem.

„Situace je taková,“ prohlásí Sofia. „Přesně jak jsem předpokládala, podstoupila Mira řadu zevrubných vyšetření. Koneckonců je to chovná kobyłka, která přivedla na svět několik moc pěkných hříbat, takže si ji v hřebčíně chtěli nechat. Zánět dělohy, jakým Mira trpí, může mít různé stupně závažnosti. Ve skutečně vážných případech má kobyłka zhruba desetiprocentní šanci na donošení zdravého hříběte.“

„A...?“ přeruší ji máma.

Sofia se pousměje její nedočkavosti a pokračuje.

„Mířina vyšetření odhalila, že to s ní přece jen není tak zlé. Hříbě má naději přibližně padesát procent. Proto v hřebčíně

riskovali a opakovaně ji nechávali nakrýt, přestože její hříbata umírala.“

„Takže některé z jejích malých by vlastně mělo přežít,“ pronese pomalu mamka.

„Čistě statisticky vzato ano,“ odtuší Sofia. „Jenže statistika a skutečnost není vždycky jedno a to samé.“

„Ale to hříbátko, které čeká teď...“ nakousnu.

„...by mělo mít vcelku dobrou šanci to zvládnout,“ dokončí za mě máma.

Sofia si povzdechne a přelétne pohledem od mámy ke mně.

„Přesně toho jsem se obávala,“ řekne. „Ano, je slušná šance, že se hříbě narodí živé. Neexistuje však žádná záruka a nerada bych, abyste mě považovaly za podvodnici, pokud by to ani tentokrát nedopadlo dobře.“

Mamce se rázem rozzáří oči.

Já si všimnu, jak se mi sklenka s džusem v rukou třese.

„Nevkládejte do toho přílišné naděje,“ nabádá nás Sofia při odchodu.

Vyměníme si s mámou pohled. To se lehko řekne.